

Parsano v. Hazara Singh (Sarkaria, J.)

ਮਿਸ਼ਰਿਤ, ਉਲੰਘਣਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਮਾਮੂਲੀ ਰਕਮ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਚਨਾ-ਫੀਸ ਦੇ ਪੈਮਾਨੇ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਲੰਘਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਘਾਤਕ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹਨ। ਪਰਮਿਟ ਧਾਰਕ ਤੋਂ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਦਾ ਮਤਲਬ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਸਰਕੰਕਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਦਾ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਰਮਿਟਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਸਿਹਤਮੰਦ ਅਤੇ ਨਿਰੋਧਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਕੰਪੈਜੀਸ਼ਨ ਫੀਸਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੁਆਰਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਦਲੀਲ, ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਰਮਿਟ ਮੁਅੱਤਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਬਜਾਏ ਪੈਮਾਨੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੀਹ ਰੁਪਏ ਦੀ ਕੰਪੈਜੀਸ਼ਨ ਫੀਸ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਆਦਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ।; ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਮਾੜੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਤਕਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮਿਟ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖੁੰਝ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: - ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ

ਅਪਰਾਧਿਕ ਫੁਟਕਲ

ਜੇ.ਐਸ. ਬੇਦੀ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਸ. ਸਰਕਾਰੀਆ ਜੇ.ਜੇ.

ਪਰਸਾਨੋ, - ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਹਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ

Parsano v. Hazara Singh (Sarkaria, J.)

1967 ਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 719

4 ਦਸੰਬਰ 1967

ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (V of 1898)— S. 417 — ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1963 ਦਾ XXXVI) — ਐੱਸ. 5 ਅਤੇ 29
— ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗ੍ਰਾਂਟ ਲਈ ਐੱਸ. 417(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ

5— ਐੱਸ. 29— ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਐਕਟ, 1963 ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 417(3) ਅਧੀਨ ਕੀਤੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਸੈਕਸਿਮ ਜਨਰਲੀਆ ਸਪੈਸ਼ੀਆਲਿਟੀ ਗੈਰ ਅਪਮਾਨਜਨਕ (ਜਨਰਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੋਂ ਅਪਮਾਨਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ) 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (2), ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਸੇ ਅਰਜ਼ੀ, ਆਦਿ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਮਿਆਦ, ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ "ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸੀਮਾ"। ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ, ਜੇ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਧਾਰਾ 417(3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ "ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵੱਖ" ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰੇਗਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਜਾਂ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ, ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਸੂਚੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਛੱਡਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਇੱਕ ਮਿਆਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 417 (3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਕੋਈ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਕੋਡ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ, ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜਿਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਕੇ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਫੌਜਰ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਟੀਸ਼ਨ.

ਜਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ, 1898 ਦੀ ਧਾਰਾ 417(3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਐਚ.ਐਸ.

ਡੀ.ਐਨ. ਰਾਮਪਾਲ, ਸਹਾਇਕ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ (ਪੀ.ਬੀ.), ਜੇ.ਐਲ. ਗੁਪਤਾ, ਆਰ.ਐਲ. ਸਿਆਲ, ਵਕੀਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਸਰਕਾਰੀਆ, ਜੇ.-ਇਹ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ 28 ਫਰਵਰੀ, 1967 ਦੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੇਣ ਲਈ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਸੰਘਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 417(3) ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਧਾਰਾ 406 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼, ਭਾਰਤੀ

ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ. ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਨੋਟਿਸ 16 ਅਗਸਤ 1967 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਜਿੰਦਰਾ ਲਾਲ, ਜੇ.ਜੇ.

Parsano v. Hazara Singh
(Sarkaria, J.)

ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਪਹਿਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਮਾਂ-ਬੰਦ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਵਧਾਉਣ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮੁਆਫ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਗੁਪਤਾ ਨੇ *Mst. ਕੌਸ਼ਲਿਆ ਰਾਣੀ* ਬਨਾਮ *ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ* (2) ਅਤੇ *ਕੌਸ਼ਲਿਆ ਰਾਣੀ* ਬਨਾਮ *ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ* (3)। ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਲਾਗੂ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਢੁਕਵਾਂ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਚੌਦਾਂ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਦੇਰੀ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ।

ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਗੁਜਰਾਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇਹ ਫੈਸਲੇ 1908 ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਧਾਰਾ 29 ਅਧੀਨ 1963 ਦੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਸਥਾਨਕ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 417(3) ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁਵੱਕਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰਸਾਨੋ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ 22 ਫਰਵਰੀ (ਮਾਰਚ), 1967 ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਾਪੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਜਗ੍ਹਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਕਤ ਕਾਪੀ ਵਕੀਲ ਦੇ ਸਬੋਧ ਵਿੱਚ ਸੀ। 1 ਮਈ 1967 ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਗਲਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਕਤ ਕਾਪੀ ਦੀ ਭਾਲ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ। ਆਖਰਕਾਰ, ਇਹ ਉਸਦੇ ਪਤੀ, ਸੁਰਜਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਪਤਾ 16 ਮਈ, 1967 ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਲੱਗਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਗਜ਼ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਗਏ।

ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਜਰਾਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਕਿ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1963 ਦੀ ਧਾਰਾ 5, ਹੁਣ ਜਾਬਤੇ ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 417(3) ਅਧੀਨ ਕੀਤੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਵੇਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 29 ਦਾ *Snb-ਸੈਕਸ਼ਨ* (2) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

"29. (2) ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ, ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ *ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਸੀਮਾ* ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨਸ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਮਿਆਦ

- (2) ਏਆਈਆਰ 1963 ਪੰਜਾਬ 145.
(3) ਏਆਈਆਰ 1964 ਐਸਸੀ 260

ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਵਧੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ, ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਤੋਂ 24 (ਸਮੇਤ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧ ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਉਪ-ਭਾਗ ਮੈਕਸਿਮ ਜਨਰਲੀਆ ਸਪੈਸ਼ਲਿਬਸ ਨਾਨ ਡੀਕਰੈਗੈਟ (ਜਨਰਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੋਂ ਅਪਮਾਨਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ) 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਸੇ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਆਦਿ, ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਮਿਆਦ, ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਇਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ. ਹੁਣ ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਧਾਰਾ 417(3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਸੀਮਾਬੰਦੀ ਦੀ ਮਿਆਦ "ਤਹਿ-ਸੂਚੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ" ਸੀਮਾ ਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰੇਗਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਜਾਂ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ, ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਸੂਚੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਛੱਡਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਇੱਕ ਮਿਆਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 417(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਕੋਈ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਕੋਡ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ, ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜਿਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 29 ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਸਲਈ, ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਭੇਗ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਕੇ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇਹ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਟੀਸ਼ਨ. ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ 28 ਫਰਵਰੀ 1967 ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨ 17 ਮਈ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 1967. ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 16 ਅਗਸਤ, 1967 ਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦਾ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦੇਰੀ ਦੀ ਮੁਆਫ਼ੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਆਮ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੇਰੀ ਦਾ ਕਾਰਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇ ਕੇ ਇੱਕ ਧਿਰ ਟਾਲ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੀ ਪਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਉਚਿਤ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਟਾਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਕਾਪੀ ਕੇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਪਈ ਸੀ, ਕੋਈ 'ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ' ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ, ਇਹ ਉਸਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ. ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਵੱਲੋਂ ਯੋਗ ਦੇਰੀ ਅਤੇ ਵਿੱਲ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਪ੍ਰੀਮੀਅਮ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹਰ ਦਿਨ ਦੀ ਦੇਰੀ ਬਾਰੇ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 417(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਿਰਫ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਕੋਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋਣ ਦੀ ਹੱਦਦਾਰ ਹੈ।

ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਅਸੀਂ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ 2000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵੱਡੀ ਰਕਮ

ਸੌਪੀ ਸੀ। 14,200 ਅਤੇ ਕੁਝ ਗਹਿਣੇ ਸਮੇਤ 15 ਜੇ ਟੋਟਲ ਤੋਲ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਰਕਮ ਅਤੇ ਗਹਿਣੇ ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੰਗ ਕਰੇਗਾ, ਵਾਪਸ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਸੀ। ਪਿੰਡ ਦਬੀਪੁਰ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਸਰਪੰਚ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ, ਪਿੰਡ ਦਬੀਪੁਰ ਦੇ ਪੰਚ ਕਰਮ ਸਿੰਘ, ਲੰਬੜਦਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪੰਚ ਸਾਧਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਪਿੰਡ ਦਬੀਪੁਰ ਦੇ ਸਰਪੰਚ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਪੰਚ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਕੇਵਲ ਪਿੰਡ ਮਸਤਗੜ੍ਹ ਦੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਲੰਬੜਦਾਰ ਅਤੇ ਸਾਧਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਵਿਦਵਤਾ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਆਈਪੀਐਸ ਦੀਕਸ਼ਿਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਠੋਸ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਕਰਵਾਏ ਬਿਨਾਂ ਸੌਂਪ ਦੇਵੇਗਾ। ਦੂਸਰੀ ਗੱਲ ਇਹ ਕਿ ਸਪੁਰਦਗੀ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦਾ ਜੀਜਾ ਅਤੇ ਲੜਕਾ ਇੱਕੋ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਚੰਗੇ ਸਬੰਧ ਸਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਜਾਂ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਸੌਂਪੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸੁਰਜਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪਾਠ ਸੀ। ਇਹ ਮੌਰਗੋਜ਼ ਡੀਡ ਕਦੇ ਵੀ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਵਿਦਵਤਾ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਕੇਸ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਲਪਨਾ ਦੇ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਮਰੱਥ ਜਾਂ ਗਲਤ ਹਨ।

ILR ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ

(1968) 1

: _____ %

ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜੇ.ਐਸ. ਬੇਦੀ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਆਰ.ਐਨ.ਐਮ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜੋਬਾ

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਪੀਡਤ ਜੇ.

ਮਾਨਸਾ ਰੋਡਵੇਜ਼ (ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ) ਲਿਮਿਟੇਡ, ਮਾਨਸਾ, -ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

Parsano v. Hazara Singh (Sarkaria, J.)

ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1967 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1885

8 ਦਸੰਬਰ 1967 ਈ.

ਪੰਜਾਬ ਪੈਸੰਜਰਜ਼ ਐਂਡ ਗੁਡਜ਼ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (VI of 1952)- ਐੱਸ. 3, 4 ਅਤੇ 8— ਪੰਜਾਬ ਪੈਸੰਜਰਜ਼ ਐਂਡ ਗੁਡਜ਼ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਰੂਲਜ਼ (1952)-ਨਿਯਮ 9— ਇਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰਾਜਾਂ 'ਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਰਸਤਾ—ਯਾਤਰੀ ਟੈਕਸ — ਹੋਊ/ ਦੀ ਗਣਨਾ ਅਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ— ਪੰਜਾਬ ਰੀ ਆਰਗੇਨਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1966 ਦਾ XXXI)— ਐੱਸ. 88— ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ।

ਪੰਜਾਬ ਪੈਸੰਜਰਜ਼ ਐਂਡ ਗੁਡਜ਼ ਟੈਕਸਾ ਐਕਟ, 1952 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ 41 ਵੇਂ ਲੀਟਰ ਦੀ ਦਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ, ਵਸੂਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜਿੱਥੇ ਯਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਮੋਟਰ ਵਾਹਨ ਦੁਆਰਾ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਵਰ ਕੀਤੀ ਦੂਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਲਕ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਮੋਟਰ ਵਾਹਨ ਨਹੀਂ ਚਲਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਨਿਯਮ 9-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਯਾਤਰੀ ਟੈਕਸ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸਟੈਂਪ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੋਟਰ ਵਾਹਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਟੈਂਪ ਖਰੀਦੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਰਜਿਸਟਰਡ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1966, 1 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਯਾਤਰੀ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਅਤੇ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸੀ।

ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1966 ਦੀ ਧਾਰਾ 88 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਪੰਜਾਬ ਪੈਸੰਜਰਜ਼ ਐਂਡ ਗੁਡਜ਼ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1952 ਇਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ-